

Cuprins

Capitolul întâi	7
Capitolul al doilea	17
Capitolul al treilea	37
Capitolul al patrulea	64
Capitolul al cincilea	110
Capitolul al șaselea	116
Capitolul al șaptelea	206
Capitolul al optulea	243
Capitolul al nouălea	265
Capitolul al zecelea	284
Capitolul al unsprezecelea	323
<i>Postfață</i>	353

— Da, am răspuns.

— Dar ești întotdeauna liber duminicile, nu?

— E foarte complicat, am zis.

În clipa aceea am realizat că vraja din după-amiaza de început de toamnă s-a spulberat.

La ora cinci i-am spus că trebuie să plec la serviciu și am invitat-o să iasă cu mine să luăm o gustare. M-a refuzat, spunându-mi că trebuie să stea acasă să aștepte telefonul despre care îmi vorbise.

— Nu pot să sufăr să stau în casă și să aștept să sune telefonul. Când rămân singură, am impresia că putrezeste carnea pe mine. Da, putrezeste puțin câte puțin, se topește și se transformă într-un lichid verde care se scurge pe pământ și e absorbit. În urma lui nu mai rămân decât hainele. Asta e senzația care pune stăpânire pe mine când stau toată ziua în casă.

— O să-ți țin companie și data viitoare când ai de așteptat un telefon... atâta vreme cât prânzul e inclus.

— Grozav! O să pun la cale și un incendiu, pentru desert.

Midori nu și-a făcut apariția la cursul de „Istoria teatrului – II” de a doua zi. După curs, m-am dus la cantina studențească și am luat prânzul de unul singur. Nu mi-a plăcut deloc. Apoi m-am așezat la soare și am privit la ce se întâmpla în jurul meu. Chiar lângă mine, două studente stăteau de vorbă, în picioare. Una dintre ele ținea la piept o rachetă de tenis cu aceeași grijă cu care o mămică și-ar fi ținut copilășul, cealaltă avea brațul plin de cărți și un LP cu Leonard Bernstein. Amândouă erau drăguțe și îmi era clar că le place să trâncănească vrute și nevrute. Dinspre clădirea clubului studențesc se auzea o voce de bas care făcea game. Pe ici, pe colo, se vedeau grupuri de câte patru-cinci studenți care schimbau opinii, râdeau sau țipau unii la alții. În parcare, câțiva indivizi se distrau cu rolele, iar un profesor cu o servietă de piele în brațe făcea slalom

printre ei, încercând să-i evite. În curtea interioară, o studentă cu colf pe cap, ghemuită la pământ, scria ceva în legătură cu invadarea Asiei de către americani. Era atmosfera obișnuită a pauzei de prânz din campus, dar, privind cu mai multă atenție, am devenit conștient de un lucru: fiecare, în felul său, părea fericit. Nu știu dacă erau chiar fericiți sau numai își afișau fericirea, dar mie mi se păreau fericiți în acea după-amiază de septembrie și din această pricină m-am simțit cumplit de singur. Era o senzație nouă și aveam impresia că doar eu eram străin de atmosferă.

De fapt, dacă stau și mă gândesc bine, în ce atmosferă am mai reușit eu să mă integrez în ultimii ani? În nici una. Ultima dată când m-am simțit bine a fost la biliard, cu Kizuki, lângă port. Kizuki a murit în noaptea aceea și de atunci încolo, între mine și lume s-a interpus un imens sloi de gheață. Ce-a însemnat Kizuki pentru mine? N-am putut niciodată răspunde la această întrebare. Tot ce știu – și e o certitudine – este faptul că moartea lui Kizuki mi-a răpit definitiv o parte din adolescență. Ce semnificație a avut lucrul acesta sau ce consecințe urma să aibă, n-am știut și probabil nici n-am să știu vreodată.

Am stat multă vreme nemiscat și am privit atmosfera din campus, m-am uitat la cei care treceau pe-acolo, sperând totodată că o voi vedea și pe Midori. Ea n-a apărut însă. După pauză m-am dus la bibliotecă să mă pregătesc pentru cursul de germană.

În sâmbăta aceea, după-amiază, a venit la mine în cameră Nagasawa și mi-a propus să ne petrecem noaptea în oraș. Mi-a promis că va obține permis și pentru mine. Am fost de acord să-l însoțesc. Toată săptămâna mă simțisem foarte straniu și eram dispus să mă culc cu orice fată.

Spre seară am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat frumos. Am luat cina la cantină cu Nagasawa și apoi am mers cu autobuzul spre

Shinjuku. Ne-am învățat puțin prin cartierul animat și apoi am intrat într-unul din barurile noastre, decizi să așteptăm o pereche de fete. De obicei, perechile curgeau gărlă, mai puțin în seara aceea. Am băut whisky cu sifon ca să nu ne amețim prea rău și am așteptat aproape două ore. În cele din urmă, au apărut două fete care s-au așezat la bar și au comandat gin și margarita. Nagasawa le-a abordat imediat, dar ele i-au spus că-și așteaptă prietenii. Am stat totuși de vorbă toți patru până au venit băieții, după care am rămas iar singuri.

Nagasawa mi-a propus să schimbăm barul, așa că am ajuns la unul mic, mai retras, unde clienții erau deja afumați, făcând o gălăgie asurzitoare. La masa din colț am văzut trei fete. Ne-am dus la ele și am stat toți cinci de vorbă. Ne-am simțit în formă, eram bine dispuși, dar când le-a propus Nagasawa să mergem să mai bem și în altă parte, ele au spus că se grăbesc pentru că se închid porțile căminului. Toate trei locuiau la un cămin de fete. A fost o zi plină de ghinioane. Am mai intrat într-un restaurant, dar nici acolo norocul nu a fost de partea noastră. Nu știu cum s-a întâmplat, dar n-am avut parte de fete în seara respectivă.

Pe la ora unsprezece și jumătate Nagasawa a decis să renunțe, mărturisind că seara a fost un fiasco.

— Îmi pare rău că te-am târât atâta după mine, a spus el.

— Nu-ți nimic, îmi pare bine că ți se mai întâmplă și ție să ai parte de asemenea seri, am zis eu.

— Cam o dată pe an, recunosc eu el.

Să fiu cinstit, îmi trecuse pofta de sex și mă săturasem de băut. Prea multă agitație în Shinjuku sâmbăta noaptea.

— Ce-ai de gând să faci acum, Watanabe?

— O să intru într-un cinematograful în care rulează filme toată noaptea. N-am mai văzut un film de nu știu când.

— Atunci eu merg la Hatsumi, spuse Nagasawa. Te superi?

— Normal că nu. De ce să mă supăr? am spus eu, râzând.

— Dacă vrei, te prezint unei fete care te-ar lăsa să dormi la ea.

— Nu, zău că am chef de niște filme.

— Te rog să mă ierți. Îmi scot eu părleala altă dată, spuse el, dispărând în mulțime.

Am intrat într-un fast-food să mănânc un sandwich cu brânză și să beau o cafea caldă ca să îmi mai revin. Apoi am intrat în cel mai apropiat cinematograful și am văzut *Absolventul*. Nu m-am omorât după film, dar cum nu aveam ce face, am stat și l-am mai văzut o dată. Am ieșit din cinematograful pe la patru dimineața și am pornit-o pe străzile cartierului Shinjuku în răcoarea dimineții, gândindu-mă la diverse lucruri.

Când am obosit, am intrat într-o cofetărie, am comandat o cafea și am citit, în așteptarea primului tren. N-a trecut mult timp și localul s-a umplut de alții ca mine, care așteptau primele trenuri. Cineva și-a cerut scuze și m-a întrebat dacă se poate așeza la masa mea. Am dat afirmativ din cap. Nu mă interesa cine stătea de partea cealaltă a mesei când citeam.

La masa mea s-au așezat două fete cam de aceeași vârstă cu mine. Nu erau frumoase, dar nici urâte. Erau machiate cu gust, bine îmbrăcate și nu mi se păreau a fi dintre cele care pleacă la agățat prin cartierul de distracții la ora cinci dimineața. Probabil că, dintr-un motiv sau altul, pierduseră ultimul tren. Am avut impresia că răsufală ușurate când le-am permis să stea la masa mea. Eram dichisit, proaspăt bărbierit și, în plus, citeam *Muntele vrăjît* al lui Thomas Mann.

Una dintre fete era mai solidă. Purta o canadiană subțire din fâș, cu glugă, de culoare gri și blugi albi, iar în urechi, cercei mari în formă de scoici. Avea la ea o mapă mare, din vinilin. Cea mică de statură purta ochelari și era îmbrăcată cu o canadiană albastră peste cămașa în carouri. I-am observat inelul cu peruza pentru că avea obiceiul să-și tot scoată ochelarii și să-și apese ochii cu degetele.

Ambele fete au comandat cafea cu lapte și câte o prăjitură, iar în timp ce mâncau și beau, discutau în

șoapță. Discuție serioasă, se pare. Cea mare își pleca, din când în când, capul într-o parte, cea mică o dezaproba prin gesturi. Nu auzeam ce spun din cauza muzicii (Marvin Gaye, Bee Gees etc.) care era dată foarte tare, dar mi se părea că cea mare încerca să o consoleze pe cea mică, ce părea supărată sau indispusă. Eu citeam, dar din când în când mai aruncam câte o privire și în direcția lor.

Cea mică s-a ridicat brusc, și-a luat geanta și s-a dus la toaletă, iar prietena ei a profitat că e singură și a intrat în vorbă cu mine. Am pus cartea deoparte.

— Scuzați-mă, vă rog, nu știți unde s-ar mai putea bea la ora aceasta, undeva prin apropiere?

— La ora cinci dimineța? am întrebat-o eu extrem de mirat.

— Da...

— La ora cinci și douăzeci dimineța, lumea se duce de obicei acasă pentru a se drege cu un pui de somn.

— Da, știu, a răspuns ea jenată, dar prietena mea vrea neapărat să bea ceva. Are niște probleme.

— Atunci nu vă rămâne decât să vă întoarceți cuminti acasă și să beți acolo cât poftiți.

— Da, numai că eu trebuie să iau trenul de șapte și jumătate spre Nagano.

— În cazul acesta nu aveți decât să vă cumpărați băutura de la un automat și să găsiți un loc unde să sedeți.

— V-ați supăra dacă v-am ruga să veniți cu noi? Știți, două fete singure la ora asta...

Multe am mai văzut eu prin Shinjuku, dar nici odată n-am fost invitat de două fete străine la băutura, la ora cinci și douăzeci de minute dimineța. Îmi era greu să le refuz, așa că am acceptat, pentru că nu eram presat de timp. Am cumpărat câteva sticle de saké și niște sărățele și am luat-o spre ieșirea de vest a gării, în căutarea unui loc potrivit pentru banchetul nostru improvizat.

Fetele mi-au spus că s-au împrietenit în perioada în care lucrau, temporar, la o agenție de turism. Ambele erau absolvente de colegiu și tocmai se angajaseră definitiv. Cea mică avea un prieten de vreun